

LA VEU DEL POBLE

Hi ha moltes coses que diem quan parlem amb els amics, en trobar-nos pel carrer o a casa nostra, i unes vegades perquè no val la pena, i altres perquè no tenim temps, no surten a la llum pública.

Aquest apartat de la Revista pretén això, que les coses es diguin en veu alta, i si per les raons que sigui, no som capaços de preguntar-ho a la persona que ho pot aclarir, hi hagi algú que ho faci, però sempre explicant el com i el per què de les coses, sense lloc a dubtes i, sobretot, evitant la crítica fàcil.

Avui començarem per parlar de les coses que tenim més aprop, per exemple la revista que ara tenim a les mans. Ja fa dos anys que va aparèixer i val la pena de parlar-ne.

¿Què en diu el poble de la revista en acabar el segon aniversari? Uns diuen que és una revista molt ben feta en quant a presentació, paper, format, etc., i que no es podrà mantenir perquè té poques subscripcions.

Per ara, aquesta suposició no ha estat més que això, una suposició, i la revista segueix apareixent cada mes, i seguirà així mentre els que porten l'economia no diguin el contrari.

Altres, que això del subtítol «informació i formació local» no ho veuen massa clar. Ja es dona una formació, però el que realment sembla que hauria de formar, o almenys ajudar a formar, són criteris més clars sobre problemes importants del país, província o poble en els moments actuals, en tots els aspectes, problemes religiosos, socials, polítics, econòmics i de formació en general, comentats per persones de diferents edats, encara que no fossin del poble. Això faria que es fes amb més objectivitat, sense caure en partidismes o punts de vista d'una determinada edat.

En quant a la informació local, sembla que és bastant complerta, en uns aspectes potser massa (ho diuen els propis interessats); per exemple, en les notícies de cada barri, els comentaris sobre accidents; es diu que més aviat sembla xafardia i que només es comenten uns accidents determinats, en canvi d'altres ningú en parla.

Referent a les notícies de l'Ajuntament, concretament en els «acuerdos municipales» sembla que la informació és poc complerta. Per exemple, en l'última revista deia que s'havia acceptat un pressupost d'una determinada empresa per arreglar els patis de les escoles de La Sagrera i no deia ni quant puja aquest pressupost, ni si s'havia demanat a altres empresaris; encara que no cal dir noms, el poble sembla que té dret a saber aquestes coses, ja que en definitiva la Corporació Municipal i tots els empleats de l'Ajuntament no són més que els administradors dels bens de tota la comunitat, posats per ser servidors del poble. Per això el «Ronsana», com a òrgan de difusió local, pot ser el medi perquè aquest servei i aquesta formació sigui més fàcil i concreta.

I del nou doctor, què en diu el poble? Les impressions són bones, en general la gent n'està contenta. L'entrevista del «Ronsana» passat no deixa la cosa gaire clara. També es diu que el festeig entre el poble i el doctor serà curt, i no arribarà a casament. Agrairíem al propi doctor que aclarís aquest malentès.

Per aquest mes, deixem-ho aquí, ja anirem comentant.

Josep Valls

EL DIVORCI ESCOLA I FAMILIA

En l'Educació hi ha una veritat indestructible: l'escola i la societat que l'envolta són tan inseparables, estan tan íntimament trabades que no poden planificar-se una sense l'altra.

Escola, família i societat circundant són els tres factors fonamentals en els quals es mou i es desenrotlla l'infant.

Aquesta forçosa obertura de l'escola vers la societat que l'envolta és decididament necessària. Pensem que l'autèntica realitat de la docència vindrà qualificada per la quantitat d'influències que aquests infants aportin a la societat d'avui, i, sobretot, a la societat de demà.

Per aconseguir aquesta autèntica docència influenciadora hem de considerar dues vertents:

- 1.ª L'escola ha de conviure amb la societat que l'envolta.
- 2.ª L'escola ha de compartir la seva vida cultural amb aquesta comunitat.

Ara bé, la principal comunitat és la família, nucli essencial de la Comunitat. I d'aquest principi neixen els drets intocables que els pares tenen vers l'educació dels fills. Dret i deure d'ordre natural, ja que els han donat la vida. Per això s'ha dit que l'educació és «el segon engendrament dels fills o llur engendrament moral». Les escoles, per tant, no són més que delegacions de la família. Però, **¿ESTAN TOTS ELS PARES PREPARATS PER IMPARTIR AMB EFICACIA I SEGURETAT AQUESTA EDUCACIÓ?**

Perquè, ¿quin pares estan realment interessats pels problemes d'Ensenyament i d'Educació de llurs fills?

¿Quin pares jutgen que la base fonamental en Educació és anar tots a una?

¿Quins pares creuen que el mestre és més important que el fill de cara a l'educació d'aquest fill?

¿Quin pares pensen que el que hi ha no és solament crisi de mestres, sinó una veritable crisi de pares?

¿Quins pares donen més importància a la seva pròpia educació que a la dels fills?

¿Quin pares són els que procuren adaptar-se a la psicologia concreta del fill i no al revés?

¿Quin pares són els que —dintre del camp síquic de l'educació— no volen que els fills aprofitin els seus «vestits ja vells i passats de moda»?

¿No és veritat que la majoria dels pares més semblen «propietaris» que no «guies» de llurs fills?

¿No és cert que són pocs els que lluiten per refermar constantment l'estructura del grup familiar, tan important de cara a l'educació?

¿I que alguns no donen la deguda atenció als més petits encontres i accidents de les relacions familiars?

¿Quants estan convençuts de l'efectivitat dels mètodes actius en l'educació?

¿Quants són els que creuen i practiquen moment a moment la pedagogia de l'amor i de l'estímul?

¿Quins esbrinen d'on prové la torpitud i l'aturdiment de l'infant i cerquen la manera de curar-la?

¿No són massa pocs els que es preocupen de la intimitat de l'infant i dels veritables problemes de l'adolescent?

¿Quants pares intenten i ajuden a millorar, si és possible, el sistema d'Ensenyament mirant el bé de tota la població i no el de llurs fills exclusivament?

... Moltes més preguntes podrien fer-se, però ens faríem inacabables.

Convé, doncs, informar als pares, preparar-los, orientar-los, per adaptar tots plegats les normes educatives tradicionals a la profunda evolució de les noves idees i de les noves condicions socials en que es trobaran els nostres escolars.

No es tracta d'una acusació, sinó d'un crit d'emergència que ens obligui a mirar als fills-escolars amb ulls de futur.

L'alumne no és un ésser aïllat. Si els fills són perllongació dels pares, els pares de demà seran perllongació dels alumnes d'avui. Per tant, si l'escola i la família són els que donen l'íntegra estructura de l'alumne, de l'home futur, necessiten —escola i família— conèixer-se i marxar junts, ajudar-se i afermar-se, conjuntar i conformar la seva mútua actuació sobre l'infant.

L'Escola i la Família de cap de les maneres poden oblidar que l'educació és UNA, que els principis i criteris que la governen són UNS, i que l'autoritat tanmateix ha de ser UNA. Oblidar-ho és maleducar els fills, és no cercar el millor per a ells, és no estimar-los, és, en una paraula, endinsar-se en totes les lamentables conseqüències que aporta als alumnes el DIVORCI ESCOLA-FAMILIA.

Estimat amic, pare i mare: ¿has demanat, potser tu també, no amb paraules, sinó amb el teu comportament i indiferència, la teva separació de l'Escola?

Miquel Esteban i Pallàs